

gjælde i Colonierne og naar det betænktes, at Størstedelen af den derværende Befolkning først for saa Aar siden har naaet borgerlig Frihed, at mange af Coloniens Indvaanere i aandelig Henseende kun ere lidet udviklede, og endelig, at Befolkningen er sammensat af forskjellige Nationaliteter, blandt hvilke det danske Element og Interessesen for Moderlandets Institutioner er det mindst fremtrædende: vil det ikke kunne ansees raadeligt at træffe en Foranstaltning, som i Colonien vilde blive Kilden til Gjæring og Partiestrid, og hvis Resultat, ved nogle saa Repræsentanters Møde paa Rigsdagen, kunde blive af tvivlsom Betydning, idet disses Stemmer i Reglen kun vilde tale i en enkelt Interesse. Derhos vilde det neppe blive heldbringende for Colonierne, at alle dem vedkommende Lovgivningsfager skulde behandles af Rigsdagen, hvis store Majoritet er ubekendt med Forholdene, og saaledes enten maatte votere Lovene iblinde eller forlange en saadan Mængde Dplysninger, at Sagerne vilde komme til at gaae meget langsomt fra Haanden og optage en uforholdsmæssig Deel af Rigsdagens Tid.

Herved oversees det imidlertid ingenslunde, at den Minister, der har den coloniale Dverbefyrelse, vil faae en særdeles Indflydelse paa den Lovgivning, der skal gjælde i Colonierne, og at det i høj Grad vil beroe paa ham og de Erklæringer, han faaer fra de ifølge hans Indstilling udnævnte Gouverneurer, hvilken Vægt han vil tillægge Colonialraadets Betænkning. Naar det fremdeles erindres, at denne Minister i Almindelighed vil savne selvstændig Erfaring om Coloniernes Forhold, og at det Samme tildeels vil være Tilfældet med de

Gouverneurer, der Tid efter anden vilde blive udsendte, saa at de i det Mindste til en Tid kunde blive hilsede i deres Anskuelser, er det desværre ikke utænkeligt, at den coloniale Lovgivning kan udvikles i en mindre heldig Retning. Men under de Ulemper, som vilde være tilstede, enten man vælger det Ene eller det Andet, er det dog sandsynligt, at Coloniernes særegne Interesser og Forhold vilde blive mere paaagtede af Ministeren, hvis Virksomhed sætter ham i stadig Forbindelse med Colonierne, end af Rigsdagen, og at den offentlige Udtalelse, som kunde finde Sted, dog neppe vilde erholde Majoritet, naar den ansvarlige Minister trængte ind i modsat Retning. En lang Række af Misbrug vilde under vor nuværende Forfatning dog ikke kunne hengaae paaagtede af Rigsdagen, der vil kunne forlange Dplysninger og kalde Ministeren til Ansvar i hvilket som helst colonialt Anliggende, og paa denne Måde vilde Colonierne komme under Rigsforsamlingens Omraade og nyde Godt af Moderlandets Institutioner, uagtet dets Forfatning ikke er indført i disse.

Skjøndt det saaledes antages, at de saakaldte active Borgerrettigheder ikke for Tiden bør indrømmes Colonierne, er dog det Spørgsmaal tilbage, om ikke endeel af de Bestemmelser, der omhandles i den Deel af G. L., som angaaer de personlige og Eiendomsrettighederne, der maatte kunne finde Anvendelse. Dette Spørgsmaal troer Udvalget at maatte besvare bekræftende.

Hvad navnlig angaaer Pressen, skulle vi ikke lade uomtalt, at der allerede for længere Tid siden til det daværende General-Gouvernement ere indkomne Andragender om en tidsvarende Frigivelse af denne.